

Äänitettä on hieman lyhennetty ja korjattu

11. Raamattuluento: Väsynyt yrittämiseen

Rukous: Jeesus Kristus, meidän voimamme, neuvo sanallasi ja Hengelläsi meitä nyt, että näemme itsemme oikein sinun valossasi. Silloin paranemme ja kasvamme sinuun. Amen.

Miksi olemme monesti niin väsyneitä? Miksi uuvumme ja epäonnistumme usein? Pelkäämme jopa menettävämme pelastuksen, kun emme kykene elämään Jumalan tahdon mukaista elämää ja vastustamaan syntiä. Mistä se johtuu?

Meidän on tarkoin tunnettava Jumalan sanan perustotuudet, jotta emme vaella kuin ilmaan hoesuen, vaan että tiedämme tarkoin Jumalan tahdon elämämme suhteen. Niinpä on syytä käydä läpi eräitä perustotuuksia Jumalan suunnitelmasta meitä kohtaan. Meidän on myös tarkoin tunnettava se perustus ja tosiasia, jonka kautta Jumala hyväksyy meidät. Siihen liittyy kaksi selkeää elementtiä: Kristuksen kuolema ja ylösnousemus. Sitten on tunnettava ne tosiasiat, jotka liittävät meidän näihin edellisiin perustuksiin.

Puhumme aivan ensiksi lihasta, vanhasta luomuksesta, eli vanhasta ihmisestä.

Mutta millainen on vanha, lihallinen ihminen? Vanha luomus on sitä, mitä olemme luonnostamme. Siksi sitä nimitetään Raamatussa luonnolliseksi ihmiseksi vaikkapa näin: ”Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti.” (1. Kor. 2:14, KR38).

Paavali kirjoittaa: ”Tiedänhän, ettei minussa, nimittäin minun turmeltuneessa luonnossani, ole mitään hyvää. Tahtoisin kyllä tehdä oikein, mutta en pysty siihen.” (Room. 7:18). Korinttolaisille hän sanoo: ”olettehan vielä lihallisia. Sillä kun keskuudessanne on kateutta ja riitaa, ettekö silloin ole lihallisia ja vaella ihmisten tavoin?” (1. Kor. 3:3).

Tätä puolta meissä sanotaan myös sielulliseksi, eli ajalliseksi ruumiiksi. ”...kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis. Jos kerran on sielullinen ruumis, niin on myös hengellinen. Niin on myös kirjoitettu: ”Ensimmäisestä ihmisestä, Aadamista, tuli elävä sielu”; viimeisestä Aadamista tuli eläväksitekevä henki. Mutta mikä on hengellistä, se ei ole ensimmäinen, vaan se, mikä on sielullista, on ensimmäinen; sitten on se, mikä on hengellistä. Ensimmäinen ihminen oli maasta, maallinen, toinen ihminen on taivaasta (1. Kor. 15:44–47).

Paavali puhuu tässä hieman vaikeaselkoisesti, mutta sanoo, että ensiksi on meissä ollut luonnollinen, sielullinen, eli lihallinen ruumis. Sitten syntyi hengellinen ruumis uudestisyntymisessä. Saman Paavali sanoo toisella tavalla: Ja vielä: ”Lihan mukaan elävillä on lihan mukaiset pyrkimykset, Hengen mukaan elävillä Hengen mukaiset... Sillä oikeita ympärileikattuja olemme me, jotka Jumalan Hengessä palvelemme Jumalaa ja kerskaamme Kristuksessa Jeesuksessa, emmekä luota lihaan,” (Room. 8: 4,9).

Jeesus opastaa meitä tässä asiassa näin: ”Henki yksin tekee eläväksi, lihasta ei ole mitään hyötyä. Ne sanat, jotka olen teille puhunut, ovat henki ja elämä.” (Joh. 6:63).

Emme puhu nyt vanhasta minästäme, vanhasta ihmisestäme enempää.

Puhumme seuraavaksi uudesta luomuksesta, ja mitä se on. Sitten puhumme vanhan ihmiseen ja uuden luomuksen välisestä jännitteestä. Kun ymmärrämme, mitkä voimat meissä vaikuttaa, tajuamme paremmin Jumalan suunnitelmat parhaaksemme.

Mutta mikä on uusi luomus? Mihin uuden luomuksen synty perustuu? Apostoli Pietari kirjoittaa: ”Olettehan te syntyneet uudesti, ette katoavasta siemenestä, vaan katoamattomasta, Jumalan elävästä ja pysyvästä sanasta.” (1. Piet. 1:23). Kuultu Jumalan sana siis synnyttää uudesti. Paavalin kirjeessä Tiitukselle sanotaan näin: ”Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä ja tottelemattomia, olimme ekсыksissä ja monenlaisten himojen ja nautintojen orjia, elimme pahuuden ja kateuden vallassa, vihattuina ja toisiamme vihaten. Mutta kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan tuli näkyviin, hän pelasti meidät, ei meidän hurskaiden tekojemme tähden, vaan pelkästä armosta. Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaiksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät.” (Tit. 3:3-5). Ja vielä galatalaiskirjeestä: ”On samantekevää, onko ihminen ympärileikattu vai ympärileikkaamaton. Tärkeää on, että hänet on luotu uudeksi.” (Gal. 6:15).

Uutta luomusta ei voi saada aikaan yhdenkään ihmisen oma tahto, vaan yksin Jumala. Uusi luomus on syntynyt Jumalasta, niin kuin on kirjoitettu: ”He eivät ole syntyneet verestä, eivät ruumiin halusta, eivät miehen tahdosta, vaan Jumalasta.” (Joh. 1:13).

Kun Paavali puhuu uskovista, hän puhuu heistä sellaisina kuin he ovat Kristuksessa, eli: ”Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. (2. Kor. 5:16,17).

Kristuksen täytetty työ Golgatalla toi meille uuden elämän. Paavali muistuttaa tästä roomalaisia näin: ”Hänet Jumala on asettanut sovitusuhriksi, hänen verensä tuo sovituksen uskossa vastaanotettavaksi...” (Room. 3:25). Kristuksen sovitusuhri, hänen ristinkuolemansa toi meille pelastuksen uskolla vastaanotettavaksi. Näin me vanhurskauduimme ja meistä tuli uusia luomuksia.

Uudestisyntymiseen tarvitaan siis kuultu ja uskottu armon sana. Perinteellisesti katsotaan, että uudestisyntymiseen kuuluu myös kaste. Tästä myöhemmin. Tärkeintä on kuitenkin usko, sillä ilman uskoa on mahdoton olla Jumalalle otollinen (Hepr. 11:6).

Mutta näin uusi luomus syntynyt on ja vanha kadonnut. Vanhaa on kaikki mikä meissä uskovissa on entistä. Vanha ihminen elää vielä, mutta ei Jumalan silmissä.

Uusi luomus on uusi ihminen; uudestisyntynyt; Hengestä syntynyt; Kristuksessa oleva ihminen, se, jolla on Kristuksen henki; Jumalan lapsi; Kristuksen kanssaperillinen; uskoon tullut; uskon kautta vanhurskas; sisäinen ihminen; pyhä; taivaan kansalainen. Hän on se uusi luomus.

Uusi luomus on välttämätön pelastuksen kannalta. Jeesuksen opettaa Nikodeemusta tutuin sanoin: ”...”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny uudesti, ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa.” Nikodemos kysyi: ”Miten joku voisi vanhana syntyä? Miten joku voisi mennä takaisin äitinsä kohtuun ja syntyä toisen kerran?” Jeesus vastasi: ”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan. Mikä on syntynyt lihasta, on lihaa, mikä on syntynyt Hengestä, on henkeä. Älä kummeksu sitä, että sanoin sinulle: 'Teidän täytyy syntyä uudesti.' Tuuli puhaltaa missä tahtoo. Sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. Samoin on jokaisen Hengestä syntyneen laita.”” (Joh. 3:3-8).

Sana ”syntyminen” ilmaisee jo sen, että kysymyksessä on jotakin aivan uutta, joka ihmisessä Jumalan työn perustuksella luotiin. Uuden syntymän edellytys ihmisen puolelta on usko Jeesukseen, Jumalan ainosyntyiseen Poikaan (Joh 3: 9-16). Uuden luomuksen myötä ihminen tulee osalliseksi Jumalan omasta luonnosta (2. Piet. 1:4).

Uuden luomuksen syntymässä, uskoontulossa ja vanhurskautumisessa saa niiden kohteeksi tulut Pyhän Hengen lahjan, nimittäin: ”Kristukseen tekin nyt uskotte kuuluanne totuuden sanan, pe-

lastuksenne evankeliumin. Häneen uskoessanne te myös olette saaneet luvatus Pyhän Hengen sine-tiksenne.” (Ef. 1:13).

Tulla uskoon, vanhurskautua ja uudestisyntyä ovat saman tapahtuman eri puolia.

Ihminen tulee uskoon ja vanhurskautuu, kun hän tulee mielenmuutokseen, parannukseen, ja suostuu sovintoon Jumalan kanssa. Kääntyvä ottaa vastaan Jumalan pelastusyön Kristuksessa ja samalla Jumalan armon. Paavali kehottaa: ”Jumalan työtovereina me vetoamme teihin: ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi!” (2. Kor. 6:1). Ja Johannes kirjoittaa: ”Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi oikeuden [voiman] tulla Jumalan lapsiksi, kaikille, jotka uskovat häneen.” (Joh. 1:12). Ilman Jumalan vaikutusta ei kääntyminenkaan ole mahdollista. Hän vaikuttaa kaiken tahtomisen ja tekemisen (1. Kor. 1:30; Fil. 2:13; Kol. 2:12; 1. Tess. 2:13).

Uusi luomus on vapaa tuomioista: ”Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa (Room. 8:1). Eräissä käsikirjoituksissa on vielä lisäys: ”ja jotka eivät vaella lihan vaan Hengen mukaan.” Uudet luomukset, Jumalan lapset, ovat kutsuttu elävään toivoon ja katoamattomaan perintöön (1. Piet. 1:3,4).

Lopullinen uudestisyntyminen tapahtuu ajan lopussa: ”Niin Jeesus sanoi heille: ”Totisesti minä sanon teille: siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa.” (Matt. 19:28).

Luonnollinen ihminen ei tiedä mitään taisteluista, jotka vallitsevat uuden ja vanhan luomuksen välillä. Tosin ei kilvoittelematon uskovakaan sellaisista paljon tiedä. Uskova on kuitenkin kutsuttu taistelemaan, eli kilvoittelemaan kohti iankaikkista päämäärää. Meidät on kutsuttu taistelemaan syntiä vastaan.

”Rakkaat ystävät! Kun kerran olemme saaneet tällaiset lupaukset, meidän tulee puhdistautua kaikesta ruumiin ja hengen saastaisuudesta ja Jumalaa peläten pyhittää elämämme kokonaan hänelle.” (2. Kor. 7:1).

”Jos elätte luontonne mukaan, te kuolette, mutta jos Hengen avulla kuoletatte syntiset tekonne, te saatte elää. Kaikki, joita Jumalan Henki johtaa, ovat Jumalan lapsia.” (Room. 8:13,14).

”jos todella olette hänestä kuulleet, jos teille on opetettu se totuus, joka Jeesuksessa on. Sen opetuksen mukaan teidän tulee hylätä entinen elämäntapanne ja vanha minänne, joka on petollisten himojensa vuoksi tuhon oma. Teidän tulee uudistua mieleltänne ja hengeltänne ja pukea yllyenne uusi ihminen, joka on luotu sellaiseksi kuin Jumala tahtoo, elämään oikeuden ja totuuden mukaista, pyhää elämää.” (Ef. 4:21–24).

”Tarkoitan tätä: antakaa Hengen ohjata elämäänne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja. Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, ette ole lain alaisia. ... Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen.” (Gal. 5:16–18,24).

Edellisissä raamatunkohdissa kehoitetaan siis luopumaan vanhasta ihmisestä ja sen aikaansaannoksista. Vanha ihminen on tuomittava ja hylättävä. Sen osan meissä, joka tekee syntiä, on väistytävä. Kristus meissä on meidän uusi luomuksemme. Se ei tee syntiä. ”Ei yksikään Jumalasta syntynyt tee syntiä, sillä Jumalan siemen pysyy hänessä; eikä hän saata syntiä tehdä, sillä hän on Jumalasta syntynyt.” (1. Joh. 3:9). Johannes puhuu tässä meissä olevasta uudesta luomuksesta, ei vanhasta synnin pesästä.

Olemme ehkä kuulleet julistettavan, että syntiä ei saa tehdä, siitähän joutuu kadotukseen ja tottahan se kaikki on. Tosin ja valitettavasti nykyaikana ei synnistä puhuta juuri halaistua sanaa. Korkeintaan myönnetään ihmisen syntisyys, mutta katsotaan sen olevan pikkujutun ja Jumalan armo sen peittää. Niin se kyllä on, mutta miten? Mutta uskoville saarnataan usein synnistä, varoitetaan

siitä ja vaaditaan jättämään se. Ja jalo uskonkilvoittelija on yrittänyt parhaansa. Silti synti on voitattamatta. Epätoivo ja orjuus tahtovat saada sen vuoksi otteen.

Mutta toki on jo paljon ymmärretty, jos on ymmärretty se, että uudestisyntymisessä siirryimme uuteen asemaan Kristuksessa ja meitä ei enää tuomita, jos pysymme Kristuksessa. Mutta meissä oleva synnin voima kauhistaa meitä, tai ainakin sen pitäisi kauhistuttaa. Mutta synnin pois paneminen on epäonnistunut. Lähes kaikkia keinoja on neuvottu kokeilemaan ja on kokeiltu, mutta tulos on aina sama: synti on voittamatta.

Moni on rukoillut voimaa synnin voittamiseksi – turhaan. Moni ajattelee kuitenkin edelleen, että pyytämällä voimaa, ihminen kykenee elämään lain mukaan ja synti talttuu. Turhaa puhetta! Tosiasian on, että mitä enemmän vastustetaan syntiä, sitä suuremmaksi se tulee. Mitä enemmän on pyydetty voimaa, sitä voimattommiksi tullaan. Miksikähän? Tosiasia on, ettei Jumala salli meidän oma-voimaisen ponnistelumme onnistuvan. Kun hän armossaan antaa meille oikeat aseet synnin voittamiseksi, hänen täytyy horjuttaa itseluottamuksemme ja tehdä meidät voimattomiksi. Se vaikuttaa meistä kummalliselta tavalta: ihminen tehdään voimakkaaksi ottamalla häneltä voimat pois. Kuulostaa oudolta. Niin Herra kuitenkin tekee. Miten hän sen tekee? Miten siis synti voitetaan? Miten vanha ihminen talttuu? Miten uuvuttava orjuus voitetaan?

Ensimmäiseksi syntiorjuuden voittamiseksi on luovuttava laista. Laki kyllä paljastaa synnin, mutta se ei voi auttaa meitä sen pidemmälle. Otetaan taas Paavali oppaaksi. ”Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista” (Room. 8:2, KR38). Paavali opettaa toisaalla, että synnin voima on laki. Jos edelleen yritämme elää lain käskyjä noudattamalla, emme ikinä pääse vapaaksi synnin vallasta. Emme saa siis itse taistella syntiä vastaan yrittämällä totella lain käskyjä. Se tie vie turmioon. Lihalla ei kannata sotia lihaa vastaan sanoohan sen jo pahainen järkemmekin. Kuitenkin liian monet jatkavat tällä erämaan tiellä. Sen sijaan on kuunneltava mitä evankeliumi lupaa, ja pysyttävä järkähtämättä sen lupauksissa. Jatketaan siis vielä matkaa Paavalin seurassa, vaikka matka on vaikeaselkoinen ja vaatii paljon kuuntelua ja oppimista. Hän kirjoittaa: ”Tiedättehän, että meidät kaikki Kristukseen Jeesukseen kastetut on kastettu hänen kuolemaansa. Näin meidät kasteessa annettiin kuolemaan ja haudattiin yhdessä hänen kanssaan, jotta mekin alkaisimme elää uutta elämää, niin kuin Kristus Isän kirkkauden voimalla herätettiin kuolleista. Jos kerran yhtäläinen kuolema on liittänyt meidät yhteen hänen kanssaan, me myös nousemme kuolleista niin kuin hän. Tiedämme, että vanha minämme on yhdessä hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta tämä syntinen ruumis menettäisi valtansa emmekä enää olisi synnin orjia. Se, joka on kuollut, on näet päässyt vapaaksi synnin vallasta. Mutta jos kerran olemme kuolleet Kristuksen kanssa, uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan. Tiedämme, että koska Kristus on herätetty kuolleista, hän ei enää kuole eikä kuolemalla ole enää valtaa häneen. Kun Kristus kuoli, hän kerta-kaikkisesti kuoli eroon synnistä. Kun hän nyt elää, hän elää Jumalalle. Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa. (Room. 6:3–11).

Mitä tämä luettu tarkoittaa? Yksinkertaisesti sitä, että meidän vanha ihmisemme on jo kasteessa ristiinnaulittu ja haudattu Kristuksen kanssa. Huomaa kuulijani: ON JO! Vanha ihmisemme on jo kuollut, se on Raamatun mukaan tosiasia. Tässä kohden uusin käänös on ymmärrettävämpi. Edellinen käänös sanoo viimeisen jakeen osalta: ”Niin tekin *pitäkää* itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.” Tämä käänös johtaa helposti väärille urille. Moni on yrittänyt *pitää* itseään synnille kuolleena, mutta on epäonnistunut surkeasti. Minkäänlainen ”pitäminen” meidän puoleltamme ei onnistu. Uusi käänös avaa paremman tien. Mitä se sanoikaan? ”Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä...” Saamme siis uskoa tosiasiana sen, että olemme kuolleet jo kauan sitten pois synnin vallasta. Ajatelkaa näin itsestänne! Kun alamme uskoa sen tosiasian, josta Paavali näin puhuu, vanha luomus alkaa menettää otettaan ja vähitellen kuolla. Näin sana opettaa. On siis kuoltava pois synnistä, eikä yritettävä voittaa sitä omin ponnistuksin. On kasvettava ulos synnin vallasta kasvamalla Kristuksen täytetyn työn tuntemisessa. Kaikkihan on jo tehty. Vain täydellinen armo voittaa synnin. Valitettavasti tämä käsittämätön Juma-

lan armoteko jää vain opilliseksi ja pelkästään kehälliseksi asiaksi ja joidenkin teologiiden viisasteluksi. Näin ei saa olla. Olemme tässä asiassa elämämme tärkeässä perustotuudessa. Saamme kokea sen myös todellisuutena Pyhän Hengen kautta. Paavali opettaa: ”Jos elätte luontonne mukaan, te kuollette, mutta *jos Hengen avulla kuollette syntiset tekonne*, te saatte elää.” (Room. 8:13). Kun lakkaamme yrittämästä omin voimin ja omaan ymmärrykseemme luottaen, Jumalan Henki auttaa meitä eteenpäin. Jumalan Pyhä Henki on meidän pyhittäjäme. Kun pyydämme *Häntä* kuolettamaan meidän vanhan ihmisemme ja antamaan meille uuden elämän Kristuksen yhteydessä, Henki auttaa heikkouttamme ja alamme kuolla pois vanhasta ja pukeutumaan uuteen. Vain Henki kykenee siihen.

”Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä.” (Matt. 16:24,25). ”Totisesti, totisesti: jos vehnänyvä ei putoa maahan ja kuole, se jää vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon.” (Joh. 12:24). Tässä on tämä sama asia Jeesuksen itsensä opettamana.

Koko pelastuksemme sana on tiivistettynä Paavalin kirjeessä kolossalaisille. ”*Kasteessa* teidät yhdessä hänen kanssaan haudattiin ja herätettiin eloon, kun *uskoitte* Jumalaan, joka voimallaan herätti Kristuksen kuolleista.” (Kol. 2:12). Eli kasteessa kuolimme Kristuksen kanssa ja tulimme osallisiksi uudesta elämästä kun tulimme uskoon. Meidät herätettiin kuolleista samalla valtavalla ylönousemusvoimalla, jolla Kristuskin herätettiin. Näin olemme osallisia koko Kristuksen pelastusteosta. Pelkkä Kristuksen kuolema ei olisi kyennyt tekemään meistä vanhuskaita. Herramme oli nouseminen myös ylös kuolleista. Jos häntä ei olisi herätetty kuolleista, olisimme yhä synneissämme. Ajatelkaa te samoin: Olette kasteessa kuolleet Kristuksen kanssa, mutta päästäksenne vapaaksi synnistä teidän on myös herättävä Kristuksen kanssa. ” - Herää, sinä joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus on sinua valaiseva! (Ef. 5:14).

Tämä kaikki saattaa olla perin outoa puhetta. Aikamme hartauspuheet eivät tällaisesta puhu. Lisäksi luonnostamme oletamme, että meidän itsemme on tehtävä jotakin synnille. Jokainen saarnaaja osaa sanoa, ettei syntiä saa tehdä, mutta harva osaa opettaa, miten siitä pääsee vapaaksi. Se, joka osaa johtaa kuulijansa siihen ihanaan tosiasiaan, että meillä on syntien anteeksianto Jeesuksen veressä, on toki jo suuri opettaja. Jeesuksen veri parantaa sen vamman, jonka vanha luomus on synnyttänyt. Se ei tosin paranna vanhaa ihmistä. Siihen on Jumalalla toinen lääke. Se lääke on ristin-kuolema, jossa saamme kuolla Kristuksen kanssa. Usko siirtää meidät haudan toiselle puolelle ylönousemuselämään.

Meidän on pidettävä silmiemme edessä kaksi perustotuutta: Ensiksi se, että usko yhdisti meidät Kristukseen, tulimme täysin vanhurskaiksi ja täysin pyhiksi. Tälle perustukselle rakennettaessa pyysimme oikealla pohjalla ja omilla tunnoilla Jumalan rauha. Otimme sen vastaan uskolla. Toiseksi: meidän on kaikessa vaelluksessammekin tultava siksi, jota jo olemme, eli pyhiksi. Kun otamme uskolla vastaan sen tosiasian, että Kristus on myös meidän pyhityksemme, ja että meidät on jo liitetty hänen kuolemaansa, alamme tulla Hänen kaltaisekseen. Tähän kaikkeen Jumala käyttää tosin paljon aikaa. Olemme hitaat ymmärtämään, uskomaan ja omaksumaan jumalallisia totuuksia.

Aitoon kristillisyyteen kuuluu aina kuoleman kosketus. ”Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin. Niinpä siis kuolema tekee työtään meissä, mutta elämä teissä.” (2. Kor. 4:10–12). Synnin vallan kukistaminen ei tapahdu siis nopeasti, vaan: ”kuolema tekee työtään meissä”. Kuoleminen ristillä vie aikaa. Siihen kuuluu kasvu. ”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylönousemuksessa,” (Room. 6:5, KR38). Eli me siis kasvamme kuolemaan ja vapautteen synnin vallasta. ”sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä.” (Room. 6:7, KR38).

Että pitää olla vaikeaselkoista, moni huokaa. Ja niinhän se juuri on. Kuoleminen ei sovi myöskään vahvoille ja omavoimaisille. Vain ne, jotka ovat kerta kaikkiaan kuluttaneet voimansa taistellessaan vanhaa ihmistä vastaan, voivat löytää avun. Vain ne jotka ovat täysin uuvuksissa painiessaan synnin ja turmiovaltojen ahdistuksessa etsivät apua. Mutta juuri tämä on ihana tie. Sillä tiellä voi kuolla pois kaikelta omalta ja elää yksin Kristuksen Hengen voimassa. Tälle tielle meitä kutsutaan, vaikka se johtaakin ristinkipuihin ja kuolemaan. Se tie antaa meille kuitenkin elämän Jeesuksessa Kristuksessa.

Ristille nostettu vanha ihminen haluaa ehdottomasti pois ristiltä. Se heittäytyy ristillä äärimmäisen vaikeaksi. Jos se ei ole ennen ollut häijy, niin nyt se on. Sen kaikki viheliäiset piirteet tulevat toden teolla esiin. Uskova voi olla kauhuissaan. Miten tässä näin kävi? Joku haluaa jopa palata entiseen elämäänsä niin kuin juutalaiset aikoinaan Egyptin lihapadoille orjuuteen. Mutta älä pelkää totinen kilvoittelija. Kysymys on vain lihasta ja sen haluista. Kyllä liha kuolee aikanaan, kun risti tekee työtään. Itsekäs luonto kuolee ja tilalle tulee uuden ihmisen, Kristuksen muoto. Sekin päivä kyllä koittaa. Silloin ei tarvitse yhdenkään opettajamme huokailta Paavalin tavoin: ”Rakkaat lapseni, teidän vuoksenne minun on jälleen kärsittävä synnytystuskia, kunnes Kristus saa muodon teissä.” (Gal. 4:19). Kilvoitteleva uskova huomaa vähitellen, että vanhan luomuksen aikaansaamat murheet vähenevät ja palvelutyö tuottaa tulosta nyt aivan toisella lailla kuin ennen ”lihan päivinä”. Jos lihaa ei ole ristinnaulittu, vaellamme yhä sen vallassa. Liha, vanha ihminen, hallitsee vielä varmasti. Uusi elämä saavutetaan vain ristinkuoleman kautta. Kuoleman kautta kannamme hedelmää Jumalalle. Tämä meidän uusi elämämme tulee antaa Jumalalalle eläväksi uhriksi (Room. 12:1; Room. 6:13). Tämä kaikki vaatii taistelua ja kilvoittelua, mutta vain niin voitto saavutetaan. Tätä tarkoittavat Jeesuksen sanat: ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:7).

Mutta koskaan emme saa kadottaa silmistämme sitä tosiasiaa, että Jeesuksen veressä meillä on aina syntien anteeksiantamus. Sen veren alla meillä on koko ajan turva ja suoja myös Jumalan vihalta. ”Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän itse on valossa, meillä on yhteys toisiimme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä” (1. Joh. 1:7). Tämä veri vapauttaa meidän jo nyt syntituomiosta. ”Mutta kun nyt olette päässeet vapaiksi synnistä ja tulleet Jumalan palvelijoiksi, te korjaatte satona pyhityksen ja saatte lopuksi ikuisen elämän.” (Room. 6:22).

Apostoli Paavali sanoo kohdallaan tämän näin: ”ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.” (Gal. 2:20, KR38).

Kun uskomme siihen, että Kristuksen vanhurskaus riittää meille kaikissa elämämme tilanteissa, ja siihen, että Kristus, meidän pyhittäjäamme, antaa meille lopullisen voiton vanhan luomuksemme kuolettamisessa, voimme vaeltaa hyvällä omallatunnolla ja Jumalan rauha sydämissämme. ”Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!” (1. Kor. 15:57). Näin meillä on kaikki mitä tarvitsemme vaikka taistelu kävisi kuumanakin. Taistelija on onnellisessa asemassa, mutta ”kunnian kruunua laiska ei voita”. Kilvoittelulla ja taistelemalla Sanan lupauksen pohjalta meistä tulee hyvää hedelmää kantavia ihmisiä. Jeesus sanoo: ”Minä olen viinipuu, te olette oksat. Se, joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, tuottaa paljon hedelmää. Ilman minua te ette saa aikaan mitään.” (Joh. 15:5). Amen.